

[Aksel Larsen.]

skal man naturligvis ikke, men spørgsmålet er, om nogen behøver at mærke det her i landet, og hvem der i så fald skal mærke det. De metoder, man nu gennem to regeringer og i starten af den tredje regering har anvendt og vil anvende for, som man siger, at rette valutasisuationen op, har i høj grad været af en sådan art, at de er blevet mærket af det danske folk i almindelighed og af arbejderne og det arbejdende folk i særdeleshed, men det har samtidig været metoder, som ikke har ført til det angivne mål, for man har jo ikke klaret Danmarks valutaproblem.

Jeg synes, at dette i sig selv er en tilstrækkelig stærk advarsel mod det, man er i færd med at foretage her fra regeringens side. Men dertil kommer, som jeg har haft lejlighed til at påpege tidligere, at valutamiseringen jo er forårsaget dels af vore meget store militæudgifter, der er absolut uproduktive og stærkt valutasluggende, dels af den måde, hvorpå Danmark har ordnet sit handelsforhold og sit økonomiske forhold i det hele til andre stater. Den højtærede økonomiminister har, før han blev minister i denne omgang, ved talrige lejligheder og sidst, hvis jeg ikke husker meget fejl, under den såkaldte storpolitiske debat her i tinget forud for valget fastslået, at vore militæudgifter på papiret er ca. 1 milliard kr. om året, men i realiteten er langt større, fordi vi har lidt meget store tab på grund af den økonomiske politik, vore militæallierede fører over for os. Den højtærede minister nikker, han vedkender sig en sådan udtalelse.

Vi har altså her en væsentlig årsag til, at det er galt fat med Danmarks valuta, at vi har et forkert økonomisk forhold og handelsforhold til vore såkaldte allierede. Men så synes jeg virkelig, at man skulle forsøge, om man ikke kunne læsse en del af byrderne over på dem, ved at Danmark gav sig til at føre en anden udenrigspolitik, en anden underigshandelspolitik. Det er det, vi kommunister har talt for, og det er det, vi under de gentagne debatter her i tinget efter regeringsdannelsen har anmodet om at høre regeringens syn på. Men herom har regeringen været tavs, og herom er også den højtærede økonomiminister tavs.

Vi har endvidere gjort opmærksom på,

at hvis man skar militæudgifterne herhjemme ned, ville det være en forbrugsnedsænkning, der kunne mærkes. Den ville være så meget mere betydningsfuld, som det ville være det uproduktive forbrug, man ramte, og dermed ville statens udgifter gå ned. Staten ville altså få flere penge til rådighed. Vi foreslår, at man betræder den vej. Jeg har gentagne gange efterlyst regeringens mening herom. Nå, ja, naturligvis, når intet regeringsmedlem vil svare, og når intet regeringsparti vil svare på dette, kan man jo drage sin slutning og få fornemmelsen af, at denne vej vil regeringen ikke betræde. Men så er det også noget af et svar.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. A. C. Normann, at det er uberettiget, når han står op her og siger, at vi — altså regeringspartierne og i særdeleshed det radikale parti — gerne vil nedsætte statens pengeforbrug, men gerne vil have at vide, hvor det skal ske. Det ærede medlem har jo i alt fald hørt, at jeg bl. a. har peget på det militære område og først og fremmest på det militære område. Dér ligger der 1 milliard kr., man kan begynde at tage af. Jeg troede, at det var tydeligt nok for det ærede medlem, men hvis det ikke er tydeligt nok, så må vi, som jeg har sagt, drage omsorg for, at det bliver fremført endnu tydeligere her i tinget, og så skal jeg drage omsorg for det.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann erkender, at der, hvad beskæftigelsen angår, kan komme en vanskelig periode, nemlig den periode, hvor der efter hans opfattelse vil ske en tilpasning, en overgang fra produktion for hjemmemarkedet til produktion for eksport. Ja, man må for min skyld gerne forestille sig, hvis man foretager forbrugsbegrænsende foranstaltninger, hvorved man altså gennem skatter og på anden måde tvinger befolkningens forbrug ned, at dermed stiger middelbart eller umiddelbart, i hurtigere eller langsommere tempo, produktionen til eksport, og dermed stiger eksporten. Der er bare det ved det, at det er der ingen der har bevist; der mangler bevis for, at hvis vi tvinger befolkningen til at nedsætte forbruget, hvorved der sker en indskrænkning i produktionen for hjemmemarkedet, hvilket igen medfører arbejdsløshed, at dette så automatisk vil